

De voorzitter stelt vast dat er sprake was van economische afhankelijkheid aangezien de kleinhandelaar voor zijn aanbod uitsluitend aangewezen was op de leverancier en niet in staat zou zijn geweest om binnen zo'n korte tijd, onder redelijke voorwaarden en kosten, zich te voorzien bij alternatieve leveranciers. In deze specifieke sector moet de collectie voor een bepaald seizoen immers ruim op voorhand vastgelegd worden.

In dit specifiek geval heeft de leverancier misbruik gemaakt van zijn positie om de leveringen onmiddellijk stop te zetten. Bepalend daarbij was dat de leverancier, ervaren speler op de markt, zich er wel degelijk van bewust was dat het onmogelijk zou zijn voor de kleinhandelaar om zich in september 2020 bij alternatieve leveranciers te bevoorraden voor de wintercollectie 2020. Andere elementen die meespeelden in de motivering van de voorzitter waren: de indruk die de leverancier gewekt had zijn engagementen te zullen nakomen door het promotiemateriaal voor de wintercollectie reeds over te maken, het feit dat de leverancier lang vóór de leveringsweigering op de hoogte was van de vermeende chronische betalingsachterstand en dus laattijdig onredelijke voorwaarden inriep. Bovendien leken (na marginale toetsing) de werkelijke motieven van de leverancier eerder te kaderen in een gewijzigde distributiebeleid om het cliënteel van de kleinhandelaar rechtstreeks, fysiek of online, te benaderen, zodat de plotse beëindiging van de relatie wegens gebrek aan kredietwaardigheid eerder een drogreden leek te zijn.

De voorzitter besluit dat het aan de dag gelegde gedrag een inbreuk vormt op artikel IV.2/1 WER.

Opmerkelijk heeft de voorzitter geen onderzoek gedaan naar een andere voorwaarde uit artikel IV.2/1 WER, met name de potentiële aantasting van de mededinging op de betrokken Belgische markt of op een wezenlijk deel daarvan.

Mogelijks daarom voegt de voorzitter eraan toe dat het gedrag "minstens" strijdig is met het algemene verbod van oneerlijke marktpraktijken tussen ondernemingen:

"Het aan de dag gelegde gedrag van verweerster komt arbitrair voor en vormt een inbreuk op artikel IV.2/1 WER, minstens komt het neer op onzorgvuldig gedrag dat de eerlijke marktpraktijken schendt in de zin van artikel VI.104 WER, en waardoor bovendien onomkeerbare schade dreigt te worden berokkend aan de eiseres."

De voorzitter veroordeelt de leverancier tot staking van de leveringsweigering, op straffe van een dwangsom. De tegenvordering van de leverancier, die vorderde om bijkomende waarborgen op te leggen voor de levering "kadert uitsluitend binnen de zuiver contractuele verhouding tussen partijen en is niet ontvankelijk".

Het vonnis zal in een volgend nummer van *TBH* worden gepubliceerd met noot.

Cour de cassation 24 septembre 2020

PROCÉDURE JUDICIAIRE

Exceptions – Arbitrage – *In limine litis*

RECHTSPLEGING

Excepties – Arbitrage – *In limine litis*

L'exception d'arbitrage doit être invoquée *in limine litis* en vertu de l'article 1682, § 1er, du Code judiciaire. Sur base de cette disposition, le tribunal de première instance de Namur, statuant en appel, avait déclaré irrecevable l'exception d'arbitrage invoquée pour la première fois en degré d'appel, sur un jugement rendu par défaut. Dans un arrêt du 24 septembre 2020 (C.18.0064.F), la Cour de cassation a cassé cette décision. En effet, il est satisfait à la condition du *in limine litis* lorsque l'exception est proposée dans le premier écrit de procédure de la partie qui la soulève, même si ce premier écrit est produit en degré d'appel.

2. BANKRECHT EN FINANCIËEL RECHT / DROIT BANCAIRE ET FINANCIER

Regine Feltkamp² & Nicolas Michiels³

Wetgeving/Législation

Een nieuwe stimulans voor beleggingen in duurzame economische activiteiten: een Europese taxonomie en transparantieverplichtingen

BANK- EN KREDIETWEZEN

Financiële markten

BANQUE ET CRÉDIT

Marchés financiers

In het kader van het actieplan van de Europese Commissie voor financiering van duurzame groei, de inspanningen van de Europese Unie van de kapitaalmarkten om de financiering te koppelen aan de behoeften van de reële economie en de doelstellingen van het akkoord van Parijs om tegen 2050 klimaatneutraal te zijn, werd verordening nr. 2020/852 van het Europees Parlement en de Raad van 18 juni 2020 betreffende de totstandbrenging van een kader ter bevordering van duurzame beleggingen en tot wijziging van de verordening nr. 2019/2088 (hierna "de verordening") aangenomen.

Financiële producten waarmee duurzame doelstellingen worden nagestreefd zijn een efficiënte manier om particuliere beleggingen te leiden naar duurzame activiteiten en projecten. Dat impliceert dat duurzame investeringen en investeringen die dat niet zijn gemakkelijk van elkaar te onderscheiden zijn.

² Advocaat te Brussel, docent VUB.

³ Advocaat, wetenschappelijk medewerker VUB.

Daarom werkt de verordening o.a. een classificatiesysteem uit (ook wel taxonomie genoemd) voor duurzame investeringen. Met deze taxonomie en de daaraan gekoppelde transparantieplichtingen zouden beleggers beter moeten kunnen achterhalen of een bepaalde investering of economische activiteit al dan niet “groen” is. Dit zou de zogeheten “greenwashing” (investeringen als groen bestempelen terwijl ze dat niet zijn) helpen tegen te gaan.

De verordening bepaalt vier criteria waaraan een economische activiteit moet voldoen om als ecologisch duurzaam te bestempelen. Daartoe moet de activiteit o.a. substantieel bijdragen tot een of meer van de milieudoelstellingen zoals omschreven in de verordening en verricht worden met inachtneming van de door de verordening opgelegde garanties.

De vooropgestelde milieudoelstellingen zijn:

- de vermindering van klimaatverandering;
- de aanpassing aan klimaatverandering;
- het duurzaam gebruik en de bescherming van water en mariene hulpbronnen;
- de transitie naar een circulaire economie;
- de preventie en bestrijding van verontreiniging;
- de bescherming en het herstel van de biodiversiteit en ecosystemen.

De lidstaten moeten deze criteria gebruiken om te bepalen of een economische activiteit als ecologisch duurzaam kan worden aangemerkt met het oog op maatregelen tot vaststelling van voorschriften voor financiële marktdeelnemers of uitgevende instellingen ten aanzien van financiële producten of bedrijfsobligaties die als ecologisch duurzaam beschikbaar worden gesteld.

De verordening legt daarnaast een reeks informatie- en transparantieplichtingen op m.b.t. financiële instrumenten waarbij geïnvesteerd wordt in een economische activiteit die bijdraagt tot een van de milieudoelinden inzake hun duurzaam karakter, m.b.t. financiële instrumenten die milieukeurmerken promoten, m.b.t. tot andere financiële instrumenten en m.b.t. financiële verslaggeving.

De verordening heeft directe werking en moet niet meer naar Belgisch recht worden omgezet. Zij is sinds 12 juli 2020 van kracht, met dien verstande dat een aantal bepalingen pas op 1 januari 2022 respectievelijk 1 januari 2023 in werking treden.

De Europese Commissie zal uiterlijk op 13 juli 2022 en vervolgens om de 3 jaar de toepassing van de verordening moeten evalueren, met inbegrip van de selectiecriteria en de toe te passen criteria wanneer een activiteit een significant negatief effect op de duurzaamheid heeft. Zij zal ook vóór 31 december 2021 een verslag moeten publiceren over de bepalingen die nodig zijn om het toe-

passingsgebied van de verordening uit te breiden, met name op sociaal gebied.

6. INSOLVENTIE / INSOLVABILITÉ

Inge Van de plas⁴

Rechtspraak/Jurisprudence

Hof van Cassatie 18 september 2020

INSOLVENTIE

Faillissement – Voorwaarden – Toepassingsgebied – Vrij beroepsoefenaar – Beroepsverbod

INSOLVABILITÉ

Faillite – Conditions – Champ d’application – Professions libérales – Interdiction

Dit arrest gaat over de interactie tussen de reglementen van de raden van de Orde van Advocaten en de bepalingen omtrent het beroepsverbod in Boek XX van het WER.

De raden van de Orde van Advocaten zijn bevoegd voor de inschrijvingen op het tableau. Een advocaat kan enkel bij wijze van sanctie door de tuchtraad van de Orde worden geschorst of geschrapt van het tableau of van de lijst van advocaten of stagiairs wegens inbreuken op de eer van de Orde en op de beginselen van waardigheid, rechtshedenheid en kiesheid die aan het beroep ten grondslag liggen.

Sinds de inwerkingtreding van Boek XX WER kunnen ook vrije beroepsbeoefenaars, zoals advocaten, failliet worden verklaard. Ingevolge deze ontwikkeling heeft de Orde een regeling uitgewerkt om het hoofd te bieden aan problemen die kunnen ontstaan na het faillissement van een advocaat. Meer bepaald, schrijft het reglement van de Orde voor dat advocaten die failliet worden verklaard ambtshalve van de lijst of het tableau worden weggelaten. De betrokken advocaat of stagiair die failliet is verklaard en vervolgens van de lijst is weggelaten, kan wel onmiddellijk zijn herinschrijving op de lijst of het tableau vragen.

Echter, het Hof van Cassatie gaat niet akkoord met de regeling van de Orde van Advocaten voor failliete advocaten of stagiairs. De onderliggende gedachte van de uitbreiding van het materieel toepassingsgebied naar vrije beroepsbeoefenaars was om beter aan te sluiten bij de economische realiteit van de onderneming en om het tweede kansbeleid te bevorderen. Deze doelstelling vinden we ook terug in de Europese herstructureringsrichtlijn waarin uitdrukkelijk het beroepsverbod wordt genoemd als een negatieve prikkel voor ondernemers

⁴ Doctoraatsassistent Insolventierecht, UAntwerpen.